

**КЛАЙВ БАРКЪР
ДЖАКЛИН ЕС
ПОСЛЕДНА ВОЛЯ И
ЗАВЕЩАНИЕ**

Превод от английски: Иван Атанасов, 2013

chitanka.info

Боже мои, мислеше си тя, това не може да е живот. Ден след ден: скуката, досадната работа, разочарованието.

Господи, молеше се тя, избави ме, освободи ме, разпъни ме на кръст, ако трябва, но ме спаси от нещастията.

Вместо да чака спасителната благословия, един скучен ден Джаклин извади ножчето от самообръсначката на Бен, заключи се в банята и си срязва китките.

Когато Бен застана от другата страна на вратата, тя почти не разбра какво и казва заради туптенето в ушите си.

— Вътре ли си, скъпа?

— Махай се — каза му или поне така й се стори.

— Прибрах се по-рано, любима моя. Нямаше голямо задръстване.

— Моля те, махни се.

От усилието да говори се свлече от тоалетната чиния в локвата кръв, която вече изстиваше върху белите плочки на пода.

— Скъпа?

— Махни...

— Скъпа.

— Се.

— Добре ли си?

Нещастникът вече блъскаше по вратата. Не разбира ли, че тя не може, че тя няма да му отвори?

— Отговори ми, Джаки.

Тя изохка. Не успя да сподави стона си. Болката не беше толкова силна, колкото очакваше, но се чувстваше зле — все едно я бяха ритнали в главата. Все пак той нямаше да успее да се добере навреме до нея, дори да разбие вратата. Вече не. Беше късно.

Бен разби вратата.

Джаклин вдигна очи и го изгледа през сгъстения от усещането за смърт въздух — толкова плътен, че с нож да го режеш.

— Прекалено късно — каза му тя или поне така й се стори.

Но не беше.

* * *

„Боже мой — помисли си, — ама че самоубийство. Жива съм.“

Наетият от Бен лекар се оказа прекалено любезен. Само най-доброто — така й обеща. Само най-доброто за моята Джаки.

— Няма нищо — увери я лекарят, — което да не можем да оправим с малко усилие.

„Защо не говори направо? И без това не му пука. Няма представа как се чувствам.“

— Често си имам работа с женски проблеми като вашите — довери й той с добре заучено съчувствие. — Сред жените на определена възраст се срещат с епидемична честота.

Та тя е само на тридесет. Какво се опитва да й каже? Че е навлязла преждевременно в менопауза?

— Депресия, пълно или частично затваряне в себе си, всевъзможни по вид и размери неврози. Не сте само вие, повярвайте.

„О, да, само аз съм — помисли си Джаклин. — Вътре в главата ми, съвсем сама, и си нямаш идея какво е.“

— Ще ви оправим за нула време, скоро ще припкате весела като агънце.

„Аз съм агне, така ли? За агне ли ме мисли тоя?“

Лекарят изгледа замислено грамотите си в рамки, после добре поддържаните си нокти и накрая химикалите и бележника върху бюрото. Но не и Джаклин. Гледаше във всички други посоки, само не и към нея.

— Знам — продължи той, — какво сте преживели и знам, че е било травмиращо. Жените имат определени нужди. И ако те не бъдат задоволени...

Този пък какво знае за женските нужди?

„Ти не си жена“, помисли си тя.

— Моля? — попита той.

Нима това последното го каза на глас? Тя поклати глава: отказ да говори. Лекарят продължи, набра пак инерция.

— Няма да ви подлагам на безкрайни терапии. И вие не го искате, нали? Имате нужда от малко кураж, както и от нещо, което да ви помогне да спите нощем.

Започваше да я нервира, при това сериозно. Снизходителността му нямаше граници. Всезнаещ и всевиждащ баща; ето на какъв се

правеше. Сякаш бе благословен с чудодейната способност да вниква в женската душа.

— Разбира се, неведнъж съм подлагал пациентите на терапия. Но между нас...

Той я потупа леко по ръката. Бащинско докосване по opakото на дланта ѝ. Жест, който би трябвало да я поласкае, да я окуражи, може би дори да я съблазни.

— ... между нас да си остане, това е свързано с прекалено много приказки. Безкрайни приказки. Честно, каква полза от тях? Всички си имаме грижи. Колкото и да говориш, не можеш да се освободиш от проблемите си, нали?

„Ти не си жена. Не приличаш на жена, не знаеш какво усеща една жена...“

— Казахте ли нещо?

Тя поклати глава.

— Стори ми се, че казахте нещо. Моля, не се притеснявайте да говорите открито с мен.

Джаклин не отговори и на него, изглежда, му омръзна да фамилиарничи. Стана и отиде до прозореца.

— Мисля, че най-доброто решение за вас...

Падаше ѝ се в контражур — затъмняваше стаята и скриваше гледката към черешовите дървета на моравата отвън. Тя се загледа в широките рамене и тесния му ханш. Расов мъж, както би се изразил Бен. Не беше създаден да ражда деца. С такова тяло бе създаден да преправя света. Ако не света, то поне умовете на хората.

— Мисля, че най-доброто решение за вас...

Какво знае той с този ханш и тези рамене? Прекалено мъжествен е, за да я разбира.

— Мисля, че най-доброто решение за вас е терапия с успокоителни...

Погледът ѝ се премести върху кръста му.

— ... и почивка.

Сега мислите ѝ бяха насочени към тялото, скрито под дрехите му. Към мускулите, костите и кръвта под еластичната кожа. Тя си го представи от всички страни, измери го с поглед, прецени издръжливостта му, после се съсредоточи и си помисли:

„Стани жена.“

И щом абсурдната идея ѝ хрумна, тялото започна да се променя. За съжаление, не се преобрази като в приказките, плътта му се съпротивляваше на тази магия. Джаклин пожела мъжките му гърди да станат женски и те започнаха да се издуват по най-прелестен начин, докато кожата не се пръсна и гръдната кост не експлодира. Тазът му, разпънат до краен предел, се счупи по средата; мъжът изгуби равновесие и се просна върху бюрото, после се втренчи в нея с пожълтяло от шока лице. Заоблизва устни отново и отново в търсене на влага, която да му помогне да проговори. Устата му бе пресъхнала, думите бяха мъртвородени. Единствените звуци, които издаде, излязоха измежду краката му — пликането на кръвта и глухото тупване на червата върху килима.

Джаклин изпищя при вида на абсурдното чудовище, което бе създала, отдръпна се в далечния край на стаята и повърна в саксията на фикуса.

„Боже мой — помисли си, — ама че убийство. Дори не го докоснах.“

* * *

Стореното този следобед Джаклин запази за себе си. Няма смисъл да докарва безсънни нощи на хората, като ги кара да се замислят върху необичайния ѝ талант.

Полицайте бяха много любезни. Съчиниха цял куп теории за внезапната кончина на д-р Бландиш, въпреки че нито една не обясняваше как гръдният му кош е изригнал по такъв чудодееен начин, превръщайки гърдите му в два хубави (макар и космати) купола.

Предположиха, че при него е нахлул незнаен психар, видял му е сметката с ръце, чукове и триони и си е отишъл, оставяйки Джаклин Ес в ужасено мълчание, от което никакъв разпит не бе в състояние да я извади.

Едно бе сигурно — неизвестното лице или лица бяха изпратили доктора там, където никакви успокоителни или терапии не можеха да му помогнат.

* * *

За известно време Джаклин сякаш забрави за станалото. Но с течение на месеците то започна да се връща в съзнанието ѝ като спомена за тайно прелюбодеяние. И да я изкушава със забранените си удоволствия. Не помнеше гаденето, само усещането за власт. Не помнеше отвращението, единствено силата. Беше забравила за изпитаната вина и копнееше да го направи отново.

Само че по-добре.

* * *

— Джаклин.

„Съпругът ми наистина ли ме нарече по име?“ Обикновено се обръщаше към нея с Джаки или Джак, или изобщо не използваше име.

— Джаклин.

Гледаше я с големите бебешко-сини очи на колежанчето, в което тя се бе влюбила от пръв поглед. Но сега устните му не бяха толкова меки, а целувките му имаха вкус на остарял хляб.

— Джаклин.

— Да.

— Има нещо, за което трябва да поговорим.

Да поговорят? Какво, днес да не е празник?

— Не знам как да ти го кажа.

— Опитай — предложи тя.

Знаеше, че може да го накара да говори. Да ѝ каже всичко, което тя иска да чуе. Любовни думи може би, стига да си спомни как звучат. Но каква полза от това? По-добре истината.

— Скъпа, малко сгазих лука.

— Какво имаш предвид?

„Направи ли го? Ах, ти, копеле.“

— Стана, докато ти не беше на себе си. Нали се сещаш, когато нещата между нас не вървяха особено. Отделни стаи... ти искаше да спим в отделни стаи... и аз се депресирах здраво. Не исках да те

разстройвам, затова не казах нищо. Но няма смисъл да се мъча да водя двойствен живот.

— Добре, Бен, имай си любовна авантюра, щом искаш.

— Не е авантюра, Джаки. Обичам я...

Той явно се готвеше да ѝ дръпне някоя от онези речи, тя го виждаше как събира сили. Оправданията, които се превръщаха в обвинения, извиненията, които неизбежно преминаваха в обиди. Развихреше ли се веднъж, нямаше спирачки. Не искаше да го слуша.

— ... Тя изобщо не е като теб, Джаки. Лекомислена е. Навярно би я нарекла повърхностна.

Може би си струваше да го прекъсне. Сега, докато още не се е оплел напълно, както ставаше обикновено.

— Не е мрачна като теб. Нали разбираш, нормална жена е. Нямам предвид, че ти не си нормална, просто не можеш да не изпадаш в депресии. А тя не е толкова чувствителна.

— Бен, не е нужно...

— Не, по дяволите, искам да излея всичко, което съм насъбрал.

„Върху мен.“

— Никога не ме оставяш да обясня — продължаваше той. — Започваш да ме гледаш проклето, сякаш искаш да ме принудиш да...

„Да умреш.“

— ... да млъкна.

„Млъкни.“

— Не ти пука как се чувствам! — Вече крещеше. — Съществува само собственият ти малък свят.

„Млъкни.“

Беше зяпнал. Джаклин си пожела устата му да се затвори и щом си го помисли, челюстите му се хлопнаха и прерязаха върха на розовия му език. Езикът тупна върху ризата му и се изгуби в една гънка.

„Млъкни“, помисли си отново тя.

Идеалните му равни зъби се строшиха и разпаднаха, нерви, калций и слюнка се смесиха в розова пяна, която изби по брадичката му, когато челюстите се огънаха навътре.

„Млъкни“, продължаваше да повтаря наум Джаклин и изумителните му бебешко-сини очи хлътнаха в черепа, а носът — в мозъка.

Това вече не беше Бен; беше мъж с червена, сплескана гущерска глава, която, слава богу, беше замлъкнала завинаги.

Щом разбра как става номера, Джаклин започна да се наслаждава на трансформациите, които предизвикваше.

Стовари Бен през глава на пода и започна да мачка ръцете и краката му, като опитваше месото и съпротивляващите се кости и ги тъпчеше в тялото му, за да заемат по-малко място. Навря дрехите в плътта, изтегли меката тъкан на стомаха от спретнато опакованите вътрешности, разпъна я и я уви около торса. Пръстите на ръцете му щръкнаха от лопатките на гърба, а краката, които продължаваха да ритат бясно, се озоваха в корема му. Преобърна го за последен път, за да превърне гръбнака му в тридесетсантиметров безформен стълб и всичко приключи.

Когато излезе от екзалтирания си унес, Джаклин видя, че Бен лежи на пода, а от притихналото му тяло, което сега заемаше място колкото един от хубавите му кожени куфари, се процеждаха кръв, жлъчен сок и лимфа.

„Боже мой — помисли си тя, — това не може да е моят съпруг. Той никога не е изглеждал толкова спретнат.“

Този път не остана да чака помощ. Този път знаеше какво е направила (дори се досещаше как) и разбираше, че престъплението ѝ е прекалено сурова форма на справедливост. Събра си багажа и напусна дома.

„Жива съм — мислеше си. — За пръв път през целия си окаян живот съм жива.“

СВИДЕТЕЛСКИ ПОКАЗАНИЯ НА ВАСИ

(ПЪРВА ЧАСТ)

Завещавам тази история на онези от вас, които мечтаят за очарователни и силни жени. Тя е обещание, но също и изповед, последните думи на един отчаян мъж, който не иска друго, освен да обича и да бъде обичан. Седя тук, треперещ, в очакване да дойде нощта и хленчещият сводник Кус да потропа пак на вратата ми, за да вземе всичко, което притежавам, в замяна на ключа от нейната стая.

Не съм куражлия и никога не съм бил, затова се страхувам какво ще стане довечера с мен. Но не мога да живея в непрекъснати мечти,

не мога да живуркам в тъмнината с надеждата да зърна рая. Рано или късно човек трябва да се вземе в ръце (какъв подходящ израз), да се размърда и да отиде да го потърси. Дори ако това означава да се откаже от целия свят.

Сигурно думите ми ви звучат безсмислено. Сигурно вие, които четете по стечение на обстоятелствата тези редове, се питате: Що за идиот е този?

Името ми беше Оливър Васи. На тридесет и осем години съм. Адвокат съм или по-точно бях допреди година и нещо, когато започнах търсенето, което приключва тази нощ със сводника, ключа и онази светая светих.

Но историята не започва преди година. Започва преди много години, когато Джаклин Ес дойде за пръв път при мен.

Тя се появи изневиделица в офиса ми с твърдението, че е вдовица на Бенджамин Ес, мой състудент от юридическия факултет, и като се върнах мислено назад, си спомних лицето ѝ. Един общ приятел, присъствал на сватбата, ми беше показал снимка на Бен и румената му булка. И ето я и нея, в цялата ѝ красота, която бях видял, загатната на снимката.

Помня, че ми беше много трудно при първия ни разговор. Тя дойде при мен в натоварено време, когато бях затънал до шия в работа. Но бях толкова очарован, че отложих всички срещи за деня и когато секретарката влезе в кабинета, ме изгледа сурово, както само тя умее, сякаш искаше да ме полее с кофа студена вода. Предполагам, е усетила наелектризираната атмосфера, съпътстваща любовта от пръв поглед. Колкото до мен, аз се преструвах, че просто проявявам любезност към вдовицата на стар приятел. Не исках да мисля за страст — не ми беше присъщо или поне така смятах. Колко слабо се познаваме — имам предвид в действителност.

Джаклин ми наприказва куп лъжи при първата ни среща. Как Бен бил умрял от рак, колко често говорил за мен и с каква любов. Предполагам, че е можела да ми каже истината още тогава и аз щях да я приема безрезервно — мисля, че от самото начало бях готов на всичко за нея.

Трудно е да си спомним със сигурност кога и как интересът ни към друго човешко същество е прераснал в нещо по-сериозно, по-пламенно. Може би си въобразявам силата на въздействието ѝ върху

мен при първата ни среща, може би преиначавам историята, за да оправдая обсебеността си по-късно. Не съм сигурен. Във всеки случай, независимо кога и как, независимо дали бързо или бавно, аз хлътнах по нея и връзката ни започна.

Никога не проявявам нездраво любопитство към приятелите и любовниците си. Адвокатите се ровят постоянно в мръсотията в живота на други хора и, честно казано, да върша това по осем часа на ден ми е достатъчно. Когато не съм на работа, изпитвам удоволствие от хората такива каквито са. Не любопитствам, не ровя, преценявам ги само по физиономия.

Джаклин не беше изключение от това правило. Бях щастлив, че е част от живота ми, независимо какво криеше в миналото си. Тя притежаваше изумително хладнокръвие, беше духовита, цинична и потайна. Никога не бях срещал по-пленителна жена. Не ме интересуваше какъв е бил животът ѝ с Бен, какъв брак е имала, и прочие. Това беше история, нейната история. Бях щастлив да живея в настоящето и да оставя миналото да умре. Даже се ласкаех от мисълта, че каквато и болка да е преживяла, съм способен да ѝ помогна да я забрави.

Разбира се, в историите, които ми разказваше, имаше дупки. Като адвокат, бях трениран да разпознавам измислиците и колкото и да се стараех да държа уменията си настрана, усещах, че не е съвсем искрена с мен. Но всеки си има тайни, знаех го отлично. Затова реших да ѝ позволя да запази своите.

Само веднъж се усъмних в подробност от измисленото ѝ минало. Докато говореше за смъртта на Бен, тя се изпусна, че си е получил заслуженото. Попитах я какво има предвид. Джаклин се усмихна като същинска Джоконда и ми каза, че между мъжете и жените трябва да има равновесие. Пропуснах забележката ѝ покрай ушите си. В крайна сметка по онова време бях обсебен и то безвъзвратно; каквото и да ми бе отговорила, щях да го приема с готовност.

Нали разбирате, тя бе толкова красива. Не говоря за външността ѝ: Джаклин не беше млада, нито невинна, не притежаваше онази безукорна симетрия, по която си падат хората от рекламния бизнес и фотографите. Лицето ѝ беше лице на жена, която наскоро е прехвърлила четиридесетте — лице, свикнало да се смее и да плаче, като носеше следи и от двете. Но тази жена притежаваше силата да се

преобразява по най-неуловим начин, физиономията ѝ се променяше като небето. В началото си мислех, че го постига с грим. Но след като бяхме спали многократно и я бях виждал с гуреливи очи сутрин и капнала от умора вечер, осъзнах, че върху черепа ѝ няма нищо, освен плът и кръв. Това, което я преобразяваше, се намираще вътре в нея, беше проявление на нейната воля.

И знаете ли, щом го осъзнах, я заобичах още повече.

Докато една нощ не се събудих до нея. Обикновено спяхме на пода, Джаклин го предпочиташе пред кревата. Казваше, че леглата ѝ навяват мисли за брак. Както и да е, през онази нощ тя лежеше под завивката върху килима в стаята ми и аз се загледах с обожание в спящото ѝ лице.

Когато си напълно обсебен от някого, да го наблюдаваш по време на сън може да бъде ужасно преживяване. Някои от вас навярно познават вцепенението, до което води взирането в черти, които не можем да разгадаем, понеже не можем да надникнем в съзнанието на другия. Както казах, за нас, напълно обсебените, това е ужасно. В подобни мигове си даваме сметка, че не съществуваме за това лице, не съществуваме за тази личност. Затова когато този лик е застинал, когато тази личност е изгубена в собствения си непознаваем свят, човек се чувства дезориентиран, лишен от цел. Като планета без слънце, която кръжи в мрак.

Така се чувствах и аз през онази нощ, докато се взирах в необикновените черти на Джаклин и тъкмо размишлявах над обзелото ме вцепенение, когато лицето ѝ започна да се променя. Очевидно сънуваше, но що за сънища бяха това? Плътта ѝ се движеше, мускулите, косата, мъхът по бузите — всичко се движеше по законите на някакви вътрешни приливи и отливи. Устните ѝ се отделиха от костта и се издигнаха в лигава кула от плът; косата се завихри около главата ѝ, сякаш се намираще под вода; бузите се нагънаха и в тъканта им се образуваха бразди и хребети като ритуалните белези на воин. Бушуващи и пулсиращи десени от плът се надигаха и почти моментално се променяха. Тази нестихваща метаморфоза така ме ужаси, че навярно съм издал някакъв звук. Джаклин не се събуди, но сънят ѝ стана по-плитък и тя изплува от дълбоките води, от които черпеше необичайните си сили. Промените спряха и лицето ѝ пак се успокои.

Както се досещате, видяното ме разтърси и прекарах следващите дни в опити да си внуша, че тази случка изобщо не се е състояла.

Напразно. Знаех, че нещо не е наред с Джаклин и по онова време бях убеден, че тя е в пълно неведение за това. Смятах, че в организма ѝ има нещо сбъркано и че е по-добре да проуча миналото ѝ, преди да ѝ разкажа на какво съм станал свидетел.

Сега, разбира се, това ми се струва ужасно наивно. Да реша, че не е знаела, че притежава подобна сила. Но на мен ми беше по-лесно да я възприемам като жертва на подобно умение вместо като негова господарка. Казвам го като мъж, а не само като Оливър Васи. Ние, мъжете, не можем да повярваме, че в тялото на една жена може да се крие сила, освен ако не става дума за дете от мъжки пол. Не и истинска сила. Силата трябва да бъде в мъжки ръце, такава е божията воля. На това ни учат бащите ни, тези идиоти.

Както и да е, проучих Джаклин възможно най-дискретно. Имах познат в Йорк, където двойката беше живяла, и го помолих да направи малко разследване. Съобщи ми резултатите чак след седмица; беше му се наложило да пресее доста полицейски глупости, докато разбере в общи линии каква е работата, но в крайна сметка се свърза с мен и новините хич не бяха хубави.

Бен действително бе мъртъв. Но със сигурност не беше умрял от рак. Моят познат не знаеше подробности, но беше разбрал, че трупът му е бил брутално осакатен. А главният заподозрян? Моята възлюбена Джаклин Ес. Онази невинна женица, която живееше в апартамента ми и спеше до мен всяка нощ.

Накрая я обвиних, че крие нещо от мен. Не знам какъв отговор съм очаквал. Но получих демонстрация на нейната сила. Направи го непринудено, без зла умисъл, но трябваше да съм глупак, за да не схвана предупреждението. Първо ми разказа как е открила уникалната си власт над хората. В отчаянието си, когато за малко не се самоубила, намерила в дълбините на същността си способности, за чието съществуване не била и подозирала. Сили, които започнали да изплуват от тези дълбини, като риби на светло, веднага щом се възстановила.

После ми демонстрира малка част от силите си, като започна да скубе косата ми косъм по косъм. Изскубна само дузина косъмчета, колкото да ми покаже страховитите си умения. Усетих откъсването на

всяко от тях. Джаклин каза „един зад ухото ти“, почувствах изтръпване на скалпа и подскочих, когато пръстите на волята ѝ изтръгнаха косъма. После още един и още един. Беше невероятна демонстрация, защото тя бе превърнала силата си в изкуство — отделяше и изкубваше космите от главата ми сякаш с пинцета.

Вцепених се от страх, признавам. Знаех, че само си играе с мен, но бях убеден, че рано или късно ще ми затвори устата завинаги.

Само че Джаклин също се страхуваше от себе си. Каза ми, че уменията ѝ, макар и под контрол, я плашат. Нуждаела се от някой, който да я научи как да ги използва най-добре. И аз не бях този някой. Бях просто един мъж, който я обича, беше я обичал преди това разкритие и щеше да продължи да я обича независимо от него.

Всъщност след тази демонстрация на бърза ръка си създадох нова представа за Джаклин. Вместо да се уплаша, се привързах още повече към тази жена, която ми позволяваше да притежавам тялото ѝ.

Започнах да изпитвам досада към работата си, тя се превърна в нещо, което ми пречеше да мисля за моята любима. Репутацията, която си бях спечелил, взе да се топи; започнах да губя дела, да губя доверие. За два-три месеца професионалният ми живот почти изчезна. Приятелите ми се отчаяха от мен, колегите взеха да ме избягват.

Джаклин не се хранеше от мен. Искам да уточня това. Тя не беше ламия^[1], нито сукубус^[2]. Това, което се случи, стана изцяло по моя вина, сам си провалих живота. Тя не ме омагьоса — това е романтична лъжа, извинение за изнасилване. Тя беше като море, а аз трябваше да плувам в нея. Звучи ли ви смислено? Бях живял на брега, в солидният свят на закона, и той ми беше омръзнал. Тя беше нещо течено, едно необятно море, затворено в човешко тяло, едно наводнение... и аз бях готов да се удавя с радост в него, стига да ми позволи. Но решението беше мое. Разберете го. Винаги е било мое. Решил съм довчера да отида в стаята и да бъда с нея за последен път. Ще го направя по собствена воля.

Та кой мъж не би го сторил? Тя беше (е) несравнима.

След демонстрацията на сила, която ми направи, живях цял месец в непрекъснат екстаз. Когато бях с нея, ми показваше любов без граници, каквато не познава друго същество на божията земя. Казвам „без граници“, защото за нея граници не съществуваха. А когато не

бяхме заедно, щастието ми продължаваше, защото Джаклин бе променила целия ми свят.

После ме изостави.

Знаех защо — за да потърси някой, който да я научи да използва силата си. Но това, че разбирам мотивите ѝ, не направи ситуацията по-лесна.

Рухнах: изгубих работата си, самоличността си, малкото приятели, с които още разполагах. Неща, които почти не забелязах. Тези загуби бяха незначителни в сравнение със загубата на Джаклин...

* * *

— Джаклин.

Боже мой, помисли си тя, това наистина ли е най-влиятелният мъж в страната? Изглежда толкова обикновен, толкова невзрачен. Дори волева брадичка няма.

Но Тит Петифър беше синоним на сила.

Управляваше повече сдружения, отколкото бе в състояние да преброи; в света на финансите думата му можеше да прекърши една компания като клечка, да съсипе амбицията на стотици и кариерата на хиляди. За една нощ в сянката му се правеха състояния; беше достатъчно да духне, за да събори цели корпорации, стига да си науми. Ако имаше човек, който знае що е сила, това бе той. Джаклин трябваше да се учи от него.

— Нещо против да ви наричам Джей?

— Не.

— Дълго ли чакахте?

— Достатъчно дълго.

— Обикновено не карам красивите жени да ме чакат.

— Напротив.

Вече го познаваше: две минути в негово присъствие бяха достатъчни, за да разбере що за човек е. Ако се държи умерено арогантно, ще постигне по-бързо целта си.

— Винаги ли използвате инициали, когато се обръщате към непознати жени?

— Удобно е за протокола. Защо, възразявате ли?

— Зависи.

— От?

— От това какво ще получа срещу тази привилегия.

— Да знам името ви е привилегия, така ли?

— Да.

— Е... поласкан съм. Освен ако не я раздавате с широка ръка?

Тя поклати глава. Не, той можеше да види, че не е щедра на приятелски чувства.

— Защо чакахте толкова дълго да се срещнете с мен? — попита Тит. — Разбрах, че сте изтощили секретарките ми с настойчиви искания да ме видите. Пари ли ви трябват? Ако е така, ще си тръгнете с празни ръце. Забогатях, защото бях стиснат и колкото повече забогатявам, толкова по-стиснат ставам.

Това си беше самата истина; каза го съвсем прямо.

— Не искам пари — рече тя също толкова прямо.

— Радвам се да го чуя.

— Има и по-богати от вас.

Той повдигна изненадано вежди. Красавицата можеше да хапе.

— Вярно е — потвърди Тит. В това полукълбо имаше поне половин дузина по-богати мъже от него.

— Аз не съм поредната запленена от вас никаквица. Не съм дошла да ви изнудвам. Дойдох, защото можем да бъдем заедно. Можем да си дадем много един на друг.

— Какво например?

— Аз разполагам с моето тяло.

Той се усмихна. От години не беше чувал по-директно предложение.

— И какво очаквате в замяна на вашата щедрост?

— Искам да ме научите...

— Да ви науча?

— ... как да използвам силата.

Тази жена ставаше все по-странна.

— Какво имате предвид? — попита Тит, за да спечели време. Още не беше успял да я прецени; тя го озадачаваше и объркваше.

— Да ви го изрецитирам ли отново, по по-прозаичен начин? — попита Джаклин с толкова арогантна усмивка, че почти го накара да се почувства пак привлекателен.

— Не е нужно. Искате да се научите да използвате силата. Предполагам, че бих могъл да ви науча...

— Знам, че можете.

— Нали знаете, че съм женен. С Вирджиния сме заедно от осемнайсет години.

— Имате трима сина, четири къщи, домашна прислужница на име Мирабел. Ненавиждате Ню Йорк, но обичате Банкок; обиколката на яката на ризата ви е четирийсет и един сантиметра, любимият ви цвят е зеленото.

— Тюркоазното.

— Колкото повече остарявате, толкова по-проницателен ставате.

— Не съм стар.

— Женен сте от осемнайсет години. Това ви състарява преждевременно.

— Не и мен.

— Докажете го.

— Как?

— Обладайте ме.

— Какво?

— Обладайте ме.

— Тук?

— Спуснете щорите, заключете вратата, спрете компютъра и ме обладайте. Предизвиквам ви.

— Предизвиквате ме?

От колко време никой не беше дръзвал да го предизвика да направи нещо?

— Предизвиквате ме?

Тит се възбуди. Не се бе възбуждал така от поне десет години. Спусна щорите, заключи вратата и изключи монитора, който показваше богатството му.

„Боже мой — помисли си тя. — Мой е.“

* * *

Връзката им беше измъчена, не беше като тази с Васи. Първо, Петифър беше несръчен и неопитен любовник. Второ, беше прекалено

нервен, че изневерява на жена си, за да се отдаде напълно на Джаклин. Струваше му се, че вижда Вирджиния навсякъде: във фоайетата на хотелите, в които се усамотяваше следобед с Джаклин; в такситата, които минаваха край местата на срещите им; дори (кълнеше се, приликата била свършена) в сервитьорката, която забърсваше масата в един ресторант. Все въображаеми страхове, но те убиваха до голяма степен непринудеността на романтичните им отношения.

И все пак Джаклин се учеше от него. Може и да беше жалък любовник, но беше брилянтен в упражняването на власт. Тя се научи да бъде силна, без да използва силата си, да не се поддава на чуждо обаяние, да взема лесно прости решения, да бъде безмилостна. Не че за последното ѝ трябваша много уроци. По-скоро той я научи да не съжالياва, че е неспособна на импулсивно съчувствие и да преценява единствено с разума си кой заслужава да бъде унищожен и кой — пощаден.

Нито веднъж не му разкри способностите си, въпреки че приблягваше тайно до тях, за да събужда удоволствие в закърнелите му нервни клетки.

През четвъртата седмица от връзката им двамата лежаха един до друг в една светловиолетова стая, а под прозорците им ръмжеше следобедният трафик. Бяха правили кофти секс; Петифър беше нервен и нито един от номерата ѝ не успя да го предразположи. Любиха се съвсем набързо, без почти никаква страст.

Канеше се да ѝ каже нещо. Тя го усещаше — откровението напираше в гърлото му, готово да се излее навън. Джаклин се обърна към него и започна да разтрива мислено слепоочията му, за да го накара да изплюе по-лесно камъчето.

Щеше да провали деня.

Щеше да провали кариерата си.

Щеше, бог да му е на помощ, да провали живота си.

— Трябва да спра да се виждам с теб — рече той.

Няма да посмее, каза си тя.

— Не съм сигурен какво знам за теб или по-точно какво си мисля, че знам, но то ме кара да се чувствам... неспокоен, Джей. Разбираш ли?

— Не.

— Опасявам се, че те подозирам в... извършването на определени престъпления.

— Престъпления?

— Имаш минало.

— Кой се е ровил в миналото ми? — попита тя. — Не е Вирджиния, нали?

— Не, не е Вирджиния, тя не е любопитна.

— Кой тогава?

— Не е твоя работа.

— Кой?

Джаклин натисна леко слепоочията му. Той трепна, заболя го.

— Какво има?

— Боли ме глава.

— Просто си напрегнат. Чакай. — Тя сложи пръсти върху челото му, като отпусна мисления си натиск. Петифър въздъхна облекчено.

— Така по-добре ли е?

— Да.

— Кой си вре носа в работите ми, Тит?

— Имам личен секретар. Линдън. Споменавал съм ти за него. Той знае за връзката ни от самото ѝ начало. Всъщност той прави резервации в хотелите и съчинява лъжите, които разказвам на Вирджиния.

Имаше нещо момчешко в речта му, което я правеше доста трогателна. Сякаш не страдаше толкова, че я зарязва, а по-скоро се чувстваше неловко.

— Линдън е чудесен. Прави всичко, за да улесни връзката ни. Така че не си мисли, че има нещо против теб. Просто видя една от снимките, които ти направих. Исках да ги унищожи.

— Защо?

— Не трябваше да те снимам, беше грешка. Вирджиния би могла... — Той млъкна, после продължи: — Познал лицето ти, но не успял да се сети къде го е виждал.

— В крайна сметка се е сетил.

— Преди работеше в един от вестниците ми, водеше рубриката за светски новини. Покрай това ми стана секретар. Както и да е, спомнил си коя си. Джаклин Ес, съпругата на покойния Бенджамин Ес.

— Покойния.

— Показа ми други снимки, не така хубави като твоите.

— Какви снимки?

— На дома ти. И на тялото на съпруга ти. Поне твърдят, че е тяло, въпреки че, бог ми е свидетел, не прилича много на човек.

— И преди нямаше много човешко в него — рече простичко тя, като си мислеше за студените очи на Бен и за още по-студените му ръце. Да онемее завинаги и да бъде забравен, друго не заслужаваше.

— Какво се случи?

— С Бен ли? Беше убит.

— Как? — Не трепна ли леко гласът му?

— Много лесно. — Джаклин беше станала от леглото и стоеше до прозореца. Силните лъчи на лятното слънце проникваха през пролуките в щорите и превръщаха лицето ѝ в релефна карта от светлосенки.

— Ти си го направила.

— Да. — Той я бе научил да бъде пряма. — Да, аз го направих.

Беше я научил и да бъде пестелива на заплахи.

— Зарежи ме и ще го направя отново.

Петифър поклати глава.

— Изключено. Не би посмяла.

Сега стоеше пред нея.

— Трябва да си изясним нещата, Джей. Аз съм могъщ и съм чист. Разбираш ли? Името ми никога не е било замесвано в публичен скандал. Мога да си позволя да разкрият, че имам любовница, даже дузина любовници. Но убийца? Не, това ще съсипе живота ми.

— Изнудва ли те? Този Линдън?

Той се загледа през щорите с изкривено лице. Нервите на брадичката му играеха, под лявото му око също нещо потрепваше.

— Да, щом държиш да знаеш — каза с глух глас. — Копелето иска цялото ми състояние.

— Ясно.

— А щом той се е досетил, може да го направят и други. Разбираш ли?

— Аз съм силна, ти също. Можем да ги въртим на малкия си пръст.

— Не.

— Да! Имам способности, Тит.

— Не искам да знам.

— *Ще* узнаеш.

Тя го погледна и хвана ръцете му, без да ги докосва. Той видя с изумление как собствените му ръце се вдигат сами, как се плъзгат по лицето ѝ и гаят с безкрайна нежност косата ѝ. Джаклин го накара да прокара разтреперани пръсти по гърдите ѝ и да ги сграбчи със страст, която му бе неприсъща.

— Винаги си нерешителен, Тит — рече Джаклин, като го принуди да ги стисне болезнено силно. — Ето така ми харесва. — Сега ръцете му се спуснаха надолу и лицето ѝ се промени. Развълнува се, оживи се... — По-дълбоко...

Показалецът му проникна в нея чак до палеца.

— Това ми харесва, Тит. Защо не го правиш самичък?

Той се изчерви. Не искаше да обсъжда нещата, които двамата правят. Тя го принуди да проникне още по-навътре в нея, като шепнеше:

— Няма да се счупя. Вирджиния може да е от дрезденски порцелан, но аз не съм. Искам чувства; нещо, за което да си спомням, когато не съм с теб. Няма вечни неща, нали? Само че аз искам нещо, мисълта за което да ме топли нощем.

Петифър се свлече на колене, а ръцете му, все още под нейна власт, продължиха да се разхождат по тялото ѝ и да изследват вътрешността му като два похотливи рака. Беше плувнал в пот. Джаклин си помисли, че го вижда да се поти за пръв път.

— Не ме убивай — изхленчи той.

— Мога да те попилея. — Тя задържа мисълта в съзнанието си, после я прогони, преди да му е навредила.

— Знам. Знам. Можеш много лесно да ме убиеш.

Той плачеше. „Боже мой — рече си Джаклин, — великият мъж е в краката ми и плаче като бебе. Какво мога да науча за силата от това детинско изпълнение?“ Тя махна сълзите от бузите му, като приложи малко повече сила от необходимото. Кожата му се зачерви под погледа ѝ.

— Остави ме, Джей. Аз не мога да ти помогна. Не съм ти нужен.

Вярно беше. Изобщо не ѝ трябваше. Пусна презрително ръцете му. Те увиснаха безпомощно край тялото му.

— Не се опитвай да ме намериш, Тит. Разбра ли? Не изпращай слугите си след мен, не се мъчи да спасиш репутацията си, защото ще бъда по-безмилостна, отколкото някога си бил ти.

Той не каза нищо и остана на колене пред прозореца, а тя си изми лицето, изпи поръчаното кафе и си тръгна.

* * *

Линдън откри с учудване, че вратата на кабинета му е открената. Беше едва седем и тридесет и шест. Секретарките щяха да пристигнат най-рано след час. Изглежда, някоя от чистачките беше проявила небрежност и беше забравила да я заключи. Щеше да разбере коя и да я уволни.

Той отвори вратата.

Джаклин седеше с гръб към нея. Линдън я позна по водопада от кестеняви коси. Имаше курвенски вид, прекалено предизвикателен и див. В кабинета му, свързан с този на господин Петифър, винаги цареше педантичен ред. Той се огледа набързо — като че ли всичко си беше на мястото.

— Какво търсите тук?

Тя си пое леко дъх, за да се подготви.

За пръв път щеше да го направи предумишлено. Предишните пъти бе вземала решението спонтанно.

Линдън се приближи до бюрото и остави върху него куфарчето си и прилежно сгънатия брой на „Файненшъл Таймс“.

— Нямате право да влизате тук без мое позволение.

Джаклин се завъртя бавно със стола му към него — така, както правеше самият той, когато искаше да сложи някого на мястото му.

— Линдън — рече тя.

— Каквото и да кажете или направите, то няма да промени фактите, госпожо Ес — започна той, като й спести усилието да подходи към въпроса. — Вие сте хладнокръвен убиец. Беше мой дълг да информирам господин Петифър за ситуацията.

— И го направихте за доброто на Тит?

— Разбира се.

— А изнудването? И то ли беше за негово добро?

— Махай се от офиса ми...

— Беше ли, Линдън?

— Ти си курва! Курвите не разбират нищо: те са невежи, болни животни! — изплю той. — О, да, ти си лукава, признавам. Но такава е всяка уличница, принудена да се самоиздържа.

Тя се изправи. Линдън очакваше някакъв прибързан отговор. Но не получи такъв, поне не устно. Вместо това усети как лицето му се изопва, сякаш някой го опъва.

— Какво... правиш? — заекна.

— Какво правя?

Очите му се превърнаха в цепки, сякаш беше дете, което имитира чудовищен ориенталец, устата му се разтегли в широка блестяща усмивка.

— Спри... — изрече с мъка той.

Джаклин поклати глава.

— Курва — повтори предизвикателно Линдън. Тя продължи да го гледа мълчаливо.

Лицето му се разтрепери под натиска, мускулите му се загърчиха.

— Полицията... — напъна се да каже той. — Само да ме пипнеш с пръст...

— Няма. — Тя засили натиска. Линдън усети как напрежението се пренася под дрехите му, как кожата му се разпъва, как го дърпат все по-яростно. И разбра, че няма да издържи. Някоя част от него щеше да поддаде под тази неумолима атака и да се разкъса. А зейнеше ли веднъж рана в тялото му, нищо нямаше да ѝ попречи да го разпори докрай. Той обмисли това със завидно хладнокръвие, като продължаваше да се тресе и да я ругае през принудителната си усмивка.

— Путка! Сифилистична путка!

„Не изглежда уплашен“, помисли си тя.

Въпреки екстремното състояние, в което се намираше, той беше преизпълнен с такава омраза, че не изпитваше и помен от страх. Ето, лицето му е изкривено до неузнаваемост, но пак я нарече курва.

И тогава се цепна.

Цепнатината започна от горната част на носа му и се изкачи по челото, после се спусна надолу, като разполови устните и брадичката

му, след това шията и гърдите. Ризата му почервения за броени секунди, тъмното му сако потъмня още повече, маншетите и крачолите на панталоните подгизнаха от кръв. Кожата на ръцете му се свлече като чифт хирургически ръкавици, от двете страни на съдраното му лице провиснаха два алени кръга — като слонски уши.

Ругатните бяха секнали.

Беше умрял от шока още преди десет секунди, но Джаклин продължи да го обработва отмъстително — свали кожата му на ивици и ги разхвърли из стаята, докато Линдън, мокър и лъщящ в червения си костюм, червената риза и лъскавите си червени обувки, не доби малко по-сантиментален вид, поне в нейните очи. Доволна от резултата, тя го освободи. Тялото му се свлече в локва кръв и не помръдна повече.

„Боже мой — помисли си Джаклин, докато напускаше тихомълком сградата по задното стълбище, — това си беше предумишлено убийство.“

* * *

Не видя съобщения за смъртта на Линдън в нито един вестник, не споменаха за случая и по новинарските емисии. Очевидно бе умрял така, както бе живял — скрит от очите на обществото.

Но Джаклин знаеше, че ще се задвижат колела — толкова големи колела, че главините им няма да могат да бъдат обхванати с поглед от незначителните хора като нея. Какво щяха да направят те, как щяха да променят живота ѝ, можеше само да гадае. Във всеки случай, не беше убила Линдън само за отмъщение. Не, направи го, за да накара враговете си да се размърдат и да тръгнат след нея. Да ги принуди да разкрият картите си, да ѝ покажат презрението и ужаса си. Явно цял живот беше търсила себе си, способна да се види единствено през очите на другите. Но беше време да сложи край на това. Беше време да се изправи срещу преследвачите си.

Сега всички, които знаеха на какво е способна — първо Петифър, а после и Васи — щяха да тръгнат да я търсят и тя щеше да затвори очите им завинаги, да ги накара да забравят. Трябваше да премахне всички очевидци, за да бъде свободна.

Петифър, разбира се, не тръгна след нея лично. Беше му по-лесно да наеме агенти — мъже без скрупули и без милост, но с нюх, способен да засрами всяка хрътка.

Готвеха ѝ капан, въпреки че зъбците му още не се виждаха. Признаците бяха навсякъде: птици, излитащи внезапно иззад някоя стена; специфична светлина, проблясваща зад отдалечен прозорец; стъпки; подсвирквания; мъже в тъмни костюми, четящи вестници на границата на полезрението ѝ. Минаха седмици, без да се приближат до нея, но и не си отиваха. Дебнеха я като котки на дърво, с потръпващи опашки и лениви погледи.

И все пак зад преследвачите ѝ стоеше Петифър. Беше научила достатъчно от него, за да разпознае предпазливостта и коварството му. Рано или късно щяха да дойдат за нея — не когато тя иска, а когато те пожелаят. Или по-скоро когато той пожелае. И въпреки че не видя нито веднъж лицето му, ѝ се струваше, че Тит я преследва лично.

„Боже мой — мислеше си тя, — животът ми е в опасност, а не ми пука.“

Ако не използваше властта си над плътта целенасочено, тя би била безполезна. Беше я използвала за собствените си дребнави цели, за да си достави удоволствие и да задоволи гнева си. Но тези прояви не я бяха сблизили с другите хора, а я бяха превърнали в изрод в техните очи.

Понякога си мислеше за Васи и се чудеше къде е той и какво прави. Не беше силен мъж, но имаше страст в душата си. Повече от Бен, повече от Петифър и със сигурност повече от Линдън. Освен това, както си спомняше с нежност Джаклин, Васи беше единственият, който я бе наричал Джаклин. Всички останали ѝ бяха измислили противни галени имена: Джаки или Джей, или, най-дразнещото хрумване на Бен — Джу-Джу. Само Васи я бе наричал просто Джаклин, приемайки официално нейната сложност, приемайки цялата нея. И когато си мислеше за него, когато си представяше как той се връща при нея, я изпълваше страх.

СВИДЕТЕЛСКИ ПОКАЗАНИЯ НА ВАСИ

(ВТОРА ЧАСТ)

Аз, разбира се, я потърсих. Едва когато изгубим някого, разбираме колко безсмислена е фразата „светът е малък“. Не е малък. Необятен е и може да ни погълне, особено ако сме сами.

Когато бях адвокат, живеех в тесен кръг хора с общи интереси и виждах едни и същи лица ден след ден. С някои разменях думи, с други усмивки, с трети кимвания. Дори да бяхме врагове в съдебната зала, ние принадлежахме към един самодоволен кръг. Хранехме се на едни и същи маси, пиехме рамо до рамо. Дори споделяхме едни и същи любовници, въпреки че малко от нас го знаеха. При подобни обстоятелства е лесно да повярваме, че светът не ни мисли злото. Да, остаряваме, но така правят и всички останали. В самодоволството си дори вярваме, че с течение на годините помъдряваме. Животът е поносим и ако банковите ни сметки набъбват, все по-рядко се будим облени в пот в три сутринта.

Но ако смятаме, че светът е безобиден, се лъжем; вярваме в „неоспорими факти“, които са най-обикновена всеобща заблуда.

Когато Джаклин ме напусна, заблудите се изпариха и всички лъжи, с които ревностно бях живял, станаха стряскащо очевидни.

Светът не е малък, когато искаме да виждаме едно-единствено лице в него и то е изгубено във водовъртежа от хора. Не е малък, когато малкото живи спомени за обекта на нашата любов са застрашени да бъдат стъпкани от хилядите моменти, които ни връхлитат ежедневно и ни дърпат към себе си като деца, жадни за внимание.

Бях съсипан.

Улових се (каква подходяща дума), че спя в тесни стаи на пропаднали хотели, че поглъщам повече алкохол, отколкото храна и че изписвам името ѝ отново и отново като истински безумец. По стените, върху възглавницата, на дланта. Химикалът разкъса кожата на дланта ми и раната се инфектира от мастилото. Белегът още стои, гледам го в момента. Джаклин, казва той. Джаклин.

И тогава, съвсем случайно, един ден я видях. Звучи мелодраматично, но в онзи момент си помислих, че ще умра. Бях си представял срещата ни толкова пъти, бях се подготвял да я зърна отново, а когато това най-накрая се случи, краката ми омекнаха и ми прилоша наред улицата. Определено не беше класическа среща. Щом вижда своята любима, влюбеният повръща върху ризата си. От друга

страна, връзката ни с Джаклин никога не е била нормална. Нито пък естествена.

Последвах я, което се оказа нелека задача. Имаше тълпи от хора, а тя вървеше бързо. Зачудих се дали да не я повикам по име. Реших да не го правя. Как ли щеше да реагира, когато види някакъв небръснат лунатик да се тътри след нея и да я вика? Навярно щеше да избяга. Или по-лошо — да бръкне в гърдите ми, да стисне сърцето ми в юмрука на волята си и да ме отърве от страданията, преди да съм я издал пред света.

Затова запазих мълчание и я проследих упорито до квартирата, в която, изглежда, живееше. Прекарах в района два дни и половина, чудейки се как да постъпя. Каква нелепа дилема. Бях я търсил толкова дълго, а сега, когато се намираше на един хвърлей от мен, не смеех да я доближа.

Може би се боях от смъртта. И все пак, ето ме в тази смрадлива амстердамска стая — записвам показанията си, чакам Кус да ми донесе ключа и вече не се страхувам. Може би суетата ме възпря да я доближа. Не исках да ме вижда съсипан и занемарен; исках да се появя пред нея чист, да бъда любимият-мечта.

И докато чаках, те дойдоха за нея.

Не знам кои бяха. Двама мъже в обикновени дрехи. Не мисля, че бяха полицаи — бяха прекалено любезни. Дори културни. А тя не оказа никаква съпротива. Изчака ги с усмивка, сякаш отиваше на опера.

Върнах се в сградата при първа възможност, този път малко по-добре облечен; разбрах кой е апартаментът ѝ от портиера и се вмъкнах вътре. Бе живяла скромно. В единия ъгъл на стаята имаше маса, която използваше, за да записва мемоарите си. Седнах, прочетох страниците и накрая ги взех със себе си. Беше успяла да опише само първите седем години от живота си. В нов пристъп на суета се запитах дали е щяла да ме включи в летописа си. Навярно не.

Прибрах и част от дрехите ѝ — само неща, които бе носила, докато бяхме заедно. Без бельо; не съм фетишист. Нямах намерение да се прибера вкъщи и да заровя лице в гащичките ѝ. Просто исках нещо, което да ми напомня за нея; нещо, в което да си я представям. Въпреки че, като се замисля сега, никога не съм срещал друго човешко същество, което да изглежда по-спретнато в собствената си кожа.

И ето, че я изгубих за втори път, по-скоро от малодушие, отколкото по стечение на обстоятелствата.

* * *

Изминаха четири седмици без Петифър да се появи в къщата, в която я държаха. Не я лишаваха от нищо, освен от свободата, а нея получи по един абстрактен начин. Нямаше желание да бяга, въпреки че лесно можеше да го направи. Веднъж или два пъти се запита дали двамата мъже и жената, които я пазят, знаят на какво е способна. Реши, че нямат представа. Отнасяха се с нея като с обикновена жена, която Тит е пожелал да има. Бяха се погрижили да попадне в леглото му, това бе всичко.

Когато получи собствена стая и неограничен запас от хартия, госпожа Ес се залови отново с мемоарите си, започна от самото начало.

Лятото си отиваше и нощите станаха студени. За да се стопли, Джаклин понякога лягаше на пода (беше ги помолила да махнат леглото) и караше тялото си да се вълнува като повърхността на езеро. Без секс то отново се бе превърнало в загадка за нея; тогава осъзна за пръв път, че физическата любов е била изследване на тази най-интимна и все пак най-непозната част от съществуването ѝ — нейната плът. Беше научила най-много за себе си, докато прегръщаше някой друг: беше видяла ясно своята същност, едва когато почувства върху нея чужди устни — нежни и любящи. Замисли се отново за Васи и езерото се развълнува като при силна буря. Гърдите ѝ се разлюляха като надиплени планини, коремът ѝ се раздвижи на приливи и отливи, през трептящото ѝ лице започнаха да преминават течения, които се плискаха в устата ѝ и оставяха след себе си следи, каквито вълните оставят върху пясък. В спомените му тя се променяше като водата, затова споменът за него я караше да се разтича.

Джаклин се замисли за малкото моменти в живота си, когато се бе чувствала спокойна: те винаги бяха предхождани от физическа любов, лишена от амбиции и суетност. Навярно имаше и други начини за постигане на душевен покой, но опитът ѝ се изчерпваше с този. Майка ѝ винаги бе казвала, че жените, като същества, постигнали мир

със себе си в по-голяма степен от мъжете, се нуждаят от по-малко неща, които да ги разсейват от грижите. Но Джаклин не смяташе така. Тя бе открила, че животът ѝ е пълен с проблеми, но крайно оскъден на начини за справяне с тях.

Когато стигна до деветата си година, Джаклин спря да пише. Осъзна, че ѝ предстои да разкаже за пубертета си и се отказа. Запали огън по средата на стаята и изгори всички страници — в деня, в който Петифър пристигна.

„Боже мой — помисли си тя, — това не може да е сила.“

Петифър имаше нездрав вид, беше променен физически, заприлича ѝ на неин приятел, починал от рак. Един месец изглеждаше добре, а на следващия бе изпит, изяден отвътре. И Петифър така — не приличаше на човек, а на празна обвивка; кожата му беше сива, на петна. Само очите му блестяха, но това бяха очи на бясно куче.

И беше издокаран като за сватба.

— Джей.

— Тит.

Той я огледа от главата до петите.

— Добре ли си?

— Да, благодаря.

— Дават ли ти всичко, което поискаш?

— Безупречни домакини са.

— Не си се съпротивлявала.

— Да се съпротивлявам?

— Защото си тук. Заключена. След Линдън очаквах ново клане на невинни.

— Линдън не беше невинен, Тит. А тези хора са. Не си им казал нищо.

— Реших, че не е нужно. Мога ли да затворя вратата?

Беше я похитил, а се държеше като емисар в лагера на по-силен противник. Поведението му ѝ допаднаше — беше уплашен, по същевременно възбуден.

Той затвори вратата и я заключи.

— Обичам те, Джей. И се боя от теб. Всъщност, мисля, че те обичам, защото ме плашиш. Това извратено ли е?

— Предполагам.

— И на мен така ми се струва.

— Защо не дойде по-рано?

— Трябваше да се погрижа за делата си. Иначе изчезването ми щеше да предизвика хаос.

— Оттегляш ли се?

Той я погледна и лицето му се напрегна в очакване.

— Надявам се.

— Къде?

Явно не бе отгатнала защо е дошъл в къщата, защо бе сложил делата си в ред и бе помолил спящата си съпруга за прошка; без пътища за бягство, без нищо, което да го задържа.

Не се бе досетила, че е дошъл да умре.

— Ти ме промени, Джей. Превърна ме в сянка. И нямам къде да отида. Разбираш ли?

— Не.

— Не мога да живея без теб — рече той.

Какво непростимо клише. Не можа ли да го каже с други думи? Джаклин почти се изсмя, толкова банално беше.

Но Петифър не беше свършил.

— И определено не мога да живея с теб. — Тонът му внезапно се промени. — Защото ме е гнус от теб, жено; цялото ти същество ме отвращава.

— Тогава? — попита кротко тя.

— Тогава... — Гласът му отново стана нежен и Джаклин започна да разбира. — Тогава ме убий.

Беше толкова гротескно. Светещите му от вълнение очи не я изпускаха от поглед.

— Това искам — добави той. — Повярвай ми, искам го повече от всичко. Убий ме както ти харесва. Няма да се съпротивлявам, няма да се оплаквам.

Джаклин се сети за онзи стар виц: „Мазохистът казва на садиста: Накарай ме да страдам! За бога, накарай ме да страдам! А садистът му отговаря: Няма.“

— А ако откажа? — попита тя.

— Не можеш да откажеш. Ти ме мразиш.

— Не те мразя, Тит.

— А трябва. Аз съм слаб. Нямах полза от мен. Не те научих на нищо.

— Научи ме на много неща. Вече мога да се контролирам.
— Затова ли уби Линдън? Защото можеш да се контролираш?
— Да.
— Добро извинение, няма що.
— Той си получи заслуженото.

— Тогава нека и аз си получа заслуженото. Затворих те. Отблъснах те, когато ти бях нужен. Накажи ме.

— Аз оцелях.
— Джей!

Въпреки екстремното състояние, в което се намираше, отказваше да я нарече с пълното ѝ име.

— За бога! Само това искам от теб. Направи го, независимо по каква причина. От съжаление, от презрение, или от любов. Но го направи, моля те.

— Не.

Той прекоси бързо стаята и я зашлеви.

— Линдън каза, че си курва. Беше прав, наистина си курва. Долна уличница.

Петифър се отдалечи, после се обърна, върна се и я удари отново, по-бързо и по-силно, после пак и пак, шест-седем пъти.

Накрая спря, задъхан.

— Пари ли искаш? — Сега пък пазарлъци. Първо шамари, после пазарлъци. Виждаше го размазано заради сълзите от шока, които не успя да преглътне.

— Пари ли искаш? — повтори той.

— Ти как мислиш?

Петифър не долови сарказма и взе да хвърля банкноти в краката ѝ, пачка след пачка, сякаш правеше дарение пред статуя на Дева Мария.

— Каквото пожелаеш, Джаклин.

Джаклин изпита почти болезнено желание да го убие, но го потисна. То работеше за него, беше инструмент на неговата воля; слабост. Отново я използваша, винаги го правеха. Отглеждаха я като крава, за да получат онова, от което се нуждаят. Грижа за съпрузите, мляко за бебетата, смърт за старците. И като всяка крава, от нея се очакваше да бъде отзивчива — винаги, когато я потърсят, за всичко.

Но не и този път.

Тя отиде при вратата.

— Къде отиваш?

Посегна към ключа.

— Твоята смърт си е твой проблем, не мой.

Той се втурна към нея, преди да е отключила, и ударът — силен и злобен — я свари неподготвена.

— Кучка! — изкрещя Петифър и първият удар бе последван от градушка от юмруци.

Дълбоко в нея желанието да го убие се разрасна.

Той зарови пръсти в косата ѝ и я издърпа обратно в стаята, като крещеше обиди — безкраен поток от ругатни, който се изливаше върху нея като мръсна язовирна вода. Това е поредният начин да получи каквото иска, каза си тя. Отстъпиш ли, си загубила: той просто те манипулира. А думите не спираха: същите обиди, които са се изливали върху поколения непокорни жени. Курва; неверница; путка; кучка; изрод.

Да, тя е всичко това.

„Да — помисли си Джаклин, — аз съм изрод.“

Мисълта улесни нещата. Тя се обърна. Той разбра какво е решила, още преди да го погледне. Пусна главата ѝ. Гневът вече извираше от гърлото ѝ, за да преодолее разстоянието, което ги делеше.

„Нарече ме изрод и аз съм точно такава. Правя го за себе си, не за него. Не и за него. За себе си!“

Петифър зяпна, когато волята ѝ го докосна и блясъкът в очите му внезапно помръкна, желанието да умре се превърна в желание да оцелее, но вече бе късно и той изрева. Джаклин чу крясъци, стъпки, заплашителни звуци, които се приближаваха по стълбите. Щяха да нахлуят в стаята след броени секунди.

— Ти си животно — каза му тя.

— Не — рече той, все още убеден, че контролира нещата.

— Ти не съществуващ — продължи Джаклин, пристъпвайки към него. — Никога няма да намерят тялото на Тит. Тит го няма. Останало е само...

Болката беше ужасна. Толкова ужасна, че го накара да млъкне. Или това беше нейна работа? Не променяше ли гърлото, небцето, самата му глава? Не пренареждаше ли костите на черепа му?

Не, искаше да каже той, това не е изтънченият ритуал, който бях планирал. Исках да умра, докато те прегръщам, исках да си отида с устни, пристиснати в твоите, исках дъхът ми да изстине в твоята уста. Не исках да умирам по този начин.

Не. Не. Не.

Мъжете, които я държаха тук, вече блъскаха по вратата. Но Джаклин не се страхуваше от тях; боеше се единствено да не ѝ попречат да завърши онова, което бе започнала.

Някой се стовари върху вратата, после пак. Дървената повърхност се разцепи и вратата се отвори с трясък. И двамата мъже бяха въоръжени. Прицелиха се в нея.

— Господин Петифър? — каза по-младият. В ъгъла на стаята, под масата, очите на Тит проблеснаха.

— Господин Петифър? — повтори мъжът, съвсем забравил за жената.

Тит поклати муцуна. „Не се приближавай, моля те“, помисли си той.

Мъжът се наведе и се втренчи в отвратителния звяр, който клечеше под масата — омазан с кръв от трансформацията, но все още жив. Джаклин бе убила нервните му клетки, затова не усещаше болка. Дишаше, но ръцете му бяха превърнати в лапи, краката — извити към гърба и пречупени в колената като крака на краб, мозъкът оголен, очите — лишени от клепачи, долната челюст — счупена и изтеглена върху горната като на булдог, ушите — откъснати, гръбнакът — прекършен, човешката му природа — превърната в нещо различно.

„Ти си животно“, беше му казала Джаклин. И ето, че сега приличаше на звяр.

Наемникът разпозна част от чертите на своя господар и повърна. Изправи се с изцапана брадичка, сетне погледна към жената.

Джаклин сви рамене.

— Ти ли го направи? — В гласа му имаше страхопочитание, примесено с погнуса.

Тя кимна.

— Ела, Тит — рече Джаклин и щракна с пръсти.

Звярът поклати глава, като хленчеше.

— Ела, Тит — повтори по-твърдо тя и Тит Петифър се измъкна с клатушкане от скривалището си, оставяйки след себе си слюзеста диря

като спукан презерватив.

Мъжът се прицели инстинктивно в онова, което бе останало от шефа му. За нищо на света не искаше това отвратително създание да го доближава.

Тит направи две несигурни крачки назад върху окървавените си лапи, разтърси туловище, сякаш се опитваше да прогони смъртта, не успя и издъхна.

— Доволен ли си? — попита Джаклин.

Наемникът отмести поглед от екзекуцията. На него ли говореше могъщата? Не, тя се взираше в трупа на Петифър; въпросът ѝ бе отправен към мъртвеца.

Той пусна оръжието си на пода. Другият стори същото.

— Как стана? — попита мъжът до вратата. Глупав въпрос; детински въпрос.

— Той ме помоли — отговори Джаклин. — Само това можех да сторя за него.

Наемникът кимна и падна на колене.

СВИДЕТЕЛСКИ ПОКАЗАНИЯ НА ВАСИ

(ПОСЛЕДНА ЧАСТ)

Случайността бе изиграла обезпокоително голяма роля в романа ми с Джаклин Ес. Понякога ми се струваше, че съм подвластен на всяко течение, което преминава през света, че поемам в различна посока при всяко помръдване на китката на шанса. Друг път ме обземаха подозрения, че Джаклин направлява живота ми, както правеше със стотици, с хиляди други, че организира всяка случайна среща, дирижира победите и провалите ми, води ме сляпо към този последен сблъсък.

Открих я, когато изобщо не го очаквах. Иронично, нали? Първо я проследих до една къща в Съри; къща, в която преди година бе умрял милиардер на име Тит Петифър, застрелян от собствения си телохранител. В стаята на горния етаж, където бе извършено убийството, цареше ведро спокойствие. Дори Джаклин да е била там, не бяха останали никакви следи от присъствието ѝ. Но къщата, сега изоставена на разрухата, беше станала жертва на всевъзможни графити и върху изцапаната мазилка на стената в същата стая някой бе

направил груба скица на жена. Тя беше неприлично надарена и от отворения ѝ полов орган излизаше нещо като светкавица. А в краката ѝ имаше причудлив звяр. Може би рак, може би куче, може би дори човек. Каквото и да бе това същество, то нямаше власт над себе си. Седеше в светлината на смуцаващото ѝ присъствие и изглеждаше щастливо от този факт. Щом съзрях сбръчканото създание, вдигнало очи към пламтящата Мадона, осъзнах, че гледам портрет на Джаклин.

Не знам колко дълго съм се взирал в рисунката, но бях прекъснат от мъж, който имаше по-окаян вид и от моя. С брада, която никога не беше виждала ножица или сапун, с толкова изпосталяло тяло, че беше истинска загадка как стои на крака, и с миризма, която не би посрамила и скункс.

Така и не научих как се казва; разбрах само, че рисунката на стената е негова. Не беше трудно да го повярвам. Отчаянието, гладът и объркването му бяха все симптоми на човек, видял Джаклин.

Дори да съм се държал грубо, докато го разпитвах, съм сигурен, че ми е простил. За него беше истинско облекчение да разкаже какво е видял в деня на убийството и да открие, че му вярвам. Съобщи ми, че другият телохранител — мъжът, застрелял Петифър, — се е самоубил в затвора.

Каза ми също, че животът му е безсмислен. Тя го била съсипала. Уверих го, или поне се опитах, че Джаклин не е искала да му навреди и че не бива да се страхува, че ще се върне за него. Щом чу това, той се разплака — по-скоро от чувство за загуба, отколкото от облекчение.

Накрая го попитах дали знае къде е Джаклин в момента. Бях оставил този въпрос последен, въпреки че ме вълнуваше най-силно, навярно защото се боях, че няма да получа отговора, който желяех. Ей богу, оказа се, че знае. Не напуснала веднага къщата след убийството на Петифър. Седнала и започнала да го разпитва за децата, за шивача и за колата му. Попитала го що за жена е майка му и той ѝ казал, че е проститутка. Джаклин се поинтересувала дали е щастлива. Мъжът ѝ отговорил, че не знае. А била ли плакала някога майка му? Мъжът отвърнал, че никога не я бил виждал да се смее или да плаче. Тя кимнала и му благодарила.

По-късно, преди да се самоубие, другият наемник му казал, че Джаклин била отишла в Амстердам. Знаел го със сигурност от мъж на име Кус. Кръгът започваше да се затваря, нали?

Прекарах седем седмици в Амстердам, без да попадна на нищо, което да ми подсказже местонахождението ѝ. Разбрах къде се намира едва снощи. Седем седмици на въздържание, нещо необичайно за мен. Разочарован и обезверен, накрая отидох в квартала на червените фенери, за да си потърся жена. Както ви е добре известно, те седят като живи манекени зад витрини с розови ресни на абажурите. Някои държат в скута си миниатюрни кучета, други четат книги. Но повечето просто зяпат улицата като хипнотизирани.

Нямаше лице, което да ме заинтригува. Всичките изглеждаха тъжни и мрачни, твърде различни от нея. И все пак не можех да си тръгна. Бях като шишко в магазин за бонбони: отвращението ми пречеше да си купя, лакомията — да си тръгна.

Когато нощта напредна, ме заговори млад мъж от тълпата, който, както установих при повторен поглед, изобщо не беше млад, просто беше силно гримиран. Нямаше вежди, само две тъмни линии, нарисувани с молив върху блестящата кожа. Лявото му ухо беше накичено със златни обеци, облечената му в бяла ръкавица ръка държеше изядена наполовина праскова, от отворените му сандали се подаваха пръсти с лакирани нокти. Той ме хвана собственически за ръкава.

Трябва да съм направил презрителна гримаса, но дори да съм го засегнал, мъжът с нищо не го показа. „Приличате ми на човек с изискан вкус“, рече. Изобщо не изглеждах така. „Заблуждавате се“, отговорих. „Не, възрази той, не се заблуждавам. Вие сте Оливър Васи.“

Първата ми мисъл, абсурдна или не, беше, че възнамерява да ме убие. Опитах се да се отскубна от ръката му, но той продължи да ме стиска упорито за маншета.

„Искате жена“, рече мъжът. Дали не прие колебанието ми за положителен отговор, въпреки че казах не? „Имам жена, която не е като другите — продължи той, — истинско чудо. И знам, че искате да се срещнете на живо с нея.“

Как разбрах, че говори за Джаклин? Може би защото ме бе разпознал, сякаш тя следеше тълпата от някой разположен високо прозорец и заповядваше да водят обожателите ѝ при нея, както човек си поръчва омар за вечеря в ресторант. А може би заради начина, по който блестящите му очи ме гледаха без страх, защото страх и възторг изпитваше в присъствието на едно-единствено същество на този

жесток свят. Нима не виждах себе си в опасния му поглед? Мъжът познаваше Джаклин, нямаше съмнение в това.

Знаеше, че съм захапал кукичката, защото щом се забавих с отговора, той се обърна, като сви театрално рамене, сякаш казваше „пропусна си шанса“. „Къде е тя?“, попитах аз, сграбчвайки тънката му като вейка ръка. Мъжът кимна към отсрещния край на улицата и аз го последвах глупаво, като оставих зад себе си тълпата. Докато вървахме, пътят опустя; червените фенери изчезнаха, заменени от сумрак, а сетне и от пълен мрак. Попитах го къде отиваме, после му зададох същия въпрос поне десетина пъти, но той ми отговори едва когато стигнахме до тясната врата на тясна къща, в също толкова тясна улица. „Пристигнахме“, обяви тържествено мъжът, сякаш не стояхме пред бордей, а пред Версайския дворец.

Изкачихме се по два пусти реда стъпала и стигнахме до черна врата. Той ме побутна към нея. Беше заключена.

— Вижте — подкани ме мъжът. — Тя е вътре.

— Заключено е — рекох аз. Имах чувството, че сърцето ми ще се пръсне: тя беше близо, нямаше съмнение, бях сигурен, че е наблизно.

— Вижте — повтори той и посочи малка дупка във вратата. Притиснах око към дупката, като погълнах жадно извиращата през нея светлина.

Стаята беше мръсна и празна; всичко, което видях, бяха един дюшек и Джаклин. Тя лежеше с разперени ръце и крака, китките и глезените ѝ бяха завързани за груби пилони, прикрепени към голия под в четирите края на дюшека.

— Кой стори това? — попитах, без да изпускам от поглед голото ѝ тяло.

— Сама пожела — отговори той. — По нейно желание. Сама пожела.

Джаклин явно чу гласа ми, защото обърна с известно усилие глава към вратата. И мога да се закълна, че щом погледна към мен, косата ми настръхна в отговор и се разлюля по нейна заповед.

— Оливър — каза тя.

— Джаклин — рекох аз през дървото, като го целунах.

Тялото ѝ кипеше, обръснатият ѝ полов орган се отваряше и затваряше като изящно пурпурно-розово цвете.

— Пуснете ме вътре — обърнах се към Кус.

— Няма да преживеете нощта с нея.

— Пуснете ме.

— Струва скъпо — предупреди ме той.

— Колко искате?

— Всичко, което притежавате. Ризата на гърба ви, вашите пари и скъпоценности; след това е ваша.

Бях готов да разбия вратата или да счупя един по един пожълтелите му от никотина пръсти, за да го принудя да ми даде ключа. Той знаеше какви мисли ми минават през главата.

— Ключът е скрит, а вратата е здрава. Трябва да платите, господин Васи. Искате да платите.

Вярно беше. Исках да платя.

— Искате да ми дадете всичко, което някога сте притежавали, всичко, което някога сте били. Искате да влезете при нея без нищо, което да ви задържа отвън. Знам го. Всички така влизат.

— Всички? Много ли има?

— Тя е ненаситна — каза мрачно той. Това не беше хвалба на сводник, страданието му беше очевидно. — Непрекъснато й вода нови мъже и после ги погребвам.

Погребва ги.

Такава, предполагам, е функцията на Кус: да разчиства телата. И когато тази нощ отmine, той ще ме сграбчи с лакираните си ръце, ще ме откъсне от нея и ще захвърли пресушеното ми, вече безполезно тяло в някоя яма, канал или горяща пещ. Мисълта не е особено приятна.

И все пак, ето ме пред масата, на която лежат всички пари, спечелени от продажбата на малкото останали ми вещи, без капчица достойнство, с живот, висящ на косъм, в очакване на един сводник и неговия ключ.

Вече е съвсем тъмно и Кус закъснява. Но ще дойде, длъжен е. Не заради парите. Навярно няма много потребности, нуждае се само от хероин и грим. Ще дойде, защото тя го иска, а той е роб на желанията й — също като мен. О, да, ще дойде. Разбира се, че ще дойде.

Добре. Мисля, че написах достатъчно.

Това са моите свидетелски показания. Нямам време да ги препрочитам. Чувам стъпките му по стълбите (той куца) и трябва да го последвам. Оставям тези страници на който ги открие, за да постъпи с

тях, както намери за добре. На сутринта ще съм мъртъв, но ще бъда щастлив. Повярвайте ми.

* * *

„Боже мой — помисли си тя, — Кус ме изигра.“

Васи бе стоял пред вратата, тя усети плътта му със съзнанието си и я прегърна. Но Кус не го пусна вътре, въпреки изричните ѝ заповеди. От всички мъже единствено Васи имаше право на свободен достъп до нея и Кус го знаеше. Но той, както и всички останали, я беше измамил; всички без Васи. Единственият, когото (може би) бе обичала.

Тя лежеше будна в леглото си. Вече спеше по няколко минути на нощ; рядко си позволяваше повече и то само ако Кус я наглежда: веднъж се бе наранила по време на сън, беше се осакатила несъзнателно и се бе събудила кървяща и пищяща, като кактус от плът с игли, стърчащи от всичките ѝ крайници — игли, направени от собствените ѝ кожа и мускули.

Предположи, че отново е вечер, но нямаше как да е сигурна. В осветената от гола крушка стая, с плътни завеси на прозорците, цареше постоянен ден за сетивата и вечна нощ за душата: тя лежи по изранени от залежаването гръб и задник и се вслушва в далечните звуци, които долитат от улицата, от време на време задрямва за кратко или се храни от ръката на Кус, мият я и ѝ помагат да се изходи, използват тялото ѝ.

Ключалката изщрака. Джаклин надигна глава, за да види кой е. Вратата се откряна... започна да се отваря... отвори се докрай.

Васи. О, боже, ето го и Васи най-накрая, крачи през стаята към нея.

Дано това не е друг спомен, помоли се тя, дано този път е той — истински, реален.

— Джаклин.

Произнесе името на плътта ѝ, цялото ѝ име.

— Джаклин. — Той беше.

Зад него Кус се взираше между краката ѝ, заплепен от танца на срамните ѝ устни.

— Ку... — рече тя, като направи опит да се усмихне.

— Доведох го — усмихна се той в отговор, без да откъсва очи от влагалището ѝ.

— Цял ден — прошепна Джаклин. — Чаках цял ден, Кус. Накара ме да чакам...

— Какво е един ден за теб? — отговори той все така усмихнат.

Тя вече не се нуждаеше от сводника, но Кус не го знаеше. В наивността си той смяташе, че Васи е поредният мъж, който е съблазнила; че ще го пресуши и захвърли като останалите. Кус вярваше, че Джаклин ще се нуждае от услугите му и утре, затова играеше тази пагубна игра толкова непохватно.

— Заклучи вратата — предложи му тя. — И остани, ако искаш.

— Да остана? — повтори похотливо Кус. — Имаш предвид да гледам?

И без това гледаше. Джаклин знаеше, че гледа през дупката, която бе пробил във вратата, понякога го чуваше да пъшка. Но този път щеше да му позволи да остане завинаги.

Сводникът извади внимателно ключа от външната страна на бравата, затвори, мушна го от вътрешната страна и заключи. Когато ключалката прецрака, тя го уби, без да му даде възможност да се обърне и да я погледне отново. Екзекуцията не беше зрелищна: просто бръкна в пилешките му гърди и смачка белите му дробове. Той се строполи върху вратата и се свлече надолу, като размаза лицето си по дървената плоскост.

Васи дори не се обърна, за да го види как умира; Джаклин беше всичко, което искаше да гледа — сега и завинаги.

Той се приближи до дюшека, наведе се и започна да развързва глезените ѝ. Кожата ѝ беше ожулена, а въжето — покрито със засъхнала кръв. Развързваше възлите един по един, със спокойствие, което мислеше, че е изгубил: доволен, че най-сетне е тук, неспособен да се върне и съзнаваш, че единственият път пред него е дълбоко в нея.

Щом освободи глезените ѝ, се зае с китките, като закри с тяло гледката ѝ към тавана.

— Защо му позволи да ти причини това? — попита я нежно.

— Страхувах се.

— От какво?

— Да се движа, дори да живея. Всеки ден беше агония.

— Аха.

Познаваше отлично тази пълна неспособност да живееш.

Джаклин усети как Васи застава до нея, как се съблича и целува жълтеникавата кожа на корема на тялото, което тя обитаваше. То беше белязано от заниманията ѝ: кожата беше изопната до крайност и набраздена от пресичащи се линии.

Той легна до нея и допирът на тялото му в нейното не беше неприятен.

Тя докосна главата му. Ставите ѝ бяха вдървени и всяко движение ѝ причиняваше болка, но искаше да притегли лицето му към своето. Васи се появи усмихнат в полезрението ѝ и те се целунаха.

„Боже мой — помисли си тя, — събрахме се.“

И щом си го помисли, волята ѝ се изпълни. Чертите ѝ се разтопиха под устните му, превърнаха се в червеното море, което бе сънувал и се изляха върху лицето му, което също се топеше: води от мисъл и кост на двама души.

Острите ѝ гърди го пронизаха като стрели; изостреният от мисълта ѝ член я уби на свой ред с един-единствен тласък. Преплетени в прибоя на любовта, те си помислиха, че загиват и умряха.

Суровият свят отвън започна да ги оплаква, брътвежът на продавачи и купувачи изпълни нощта. Накрая апатията и умората надвиха и най-алчния търговец. И вътре, и вън се възцари изцелителна тишина: край на всички загуби и придобивки.

[1] Женски вампир или демон, който се храни с кръв (мит.). — Б.пр. ↑

[2] Зъл дух, който приема женски облик, съвкупява се с мъжете по време на сън и се храни със сексуалната енергия, отделяна по време на акта (мит.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.